

Antònia Carré-Pons

El càsting

CLUB EDITOR
BARCELONA

Al meu bon amic Marc Cerdó, escriptor,
que em va regalar la idea primigènia.

La idea

També em podries ajudar! ¿Que no ho veus, quin carregament que porto?

Obres la porta i ja botzines.

Només et demano que m'ajudis.

Dona'm. Ja les endreço jo, les coses. Tu seu i descansa.

No entenc per què sempre hi he d'anar jo, a comprar. ¿Quan et passarà, aquesta mania estúpida de no voler-m'hi acompanyar?

No és ni una mania ni és estúpida.

Ai sí, perdona. De vegades ja no me'n recordo, que des de la pandèmia t'han agafat unes pors inexplicables.

No són ni pors ni inexplicables.

¿I doncs?

Jo en diria precaució.

Si tothom fes com tu, ningú no sortiria de casa. ¿Qui aniria a comprar?

Truques, fas la comanda i te la porten. ¿Que no ho saps?

Reconec que hi ha molta gent que s'ha tornat com tu. Això no t'ho discutiré pas. Avui m'he llevat pacífica.

No entenc per què has de rondinar tant, si només cal que arrosseguis el carro, el posis a l'ascensor i l'entris a casa.

Així doncs, exagero. Potser tens raó que exagero, però qui ha anat a comprar soc jo.

I t'ho agraeixo. ¿Que no havíem quedat que faríem aquesta repartició de les feines? Em toca endreçar els paquets i mira, també faré el dinar, avui. De propina.

Et vols fer passar la mala consciència. Com la gent que dona un euro als pobres que malviuen al carrer i seuen repenjats en una paret, bruts.

Fas trampes, barreges conceptes.

No en faig mai, de trampes. Sempre m'ha agradat guanyar legalment.

Això és una conversa, no una competició. Passa'm les llaunes de tomàquet. I després les de tonyina.

Té. Posa-les al seu lloc estricte. L'última vegada que vas fer macarrons hi vas posar tonyina en escabetx i eren horrorosos. Com que no t'agrada llegir les etiquetes.

¿Que no has dormit bé, aquesta nit?

He dormit perfectament.

¿Que t'has trobat algú pel carrer que t'ha negui-tejat? ¿Que t'han dit alguna cosa desagradable?

No. ¿Per què?

Per res, per res.

Els productes de la neteja van a l'altre armari, ¿quantes vegades t'ho he de dir?

Perepunyetes.

Que no m'agrada barrejar les coses, ¿tan difícil és d'entendre?

Que ja ho poso bé, no t'enfilis encara. No toca fins al vespre.

Ets molt impertinent, quan vols. Té, l'última cosa. L'has de col·locar al racó de l'esquerra.

Ja ho sé. Ja l'hi he posat, ¿ho veus? ¿Així va bé? Amb l'etiqueta cap endavant, com a tu t'agrada. ¿Fem les paus, Paula?

Fem-les.

A veure com les fem, doncs.

¿Què se suposa que he de dir?

Alguna cosa agradable, ves.

Quan hàgim acabat d'endreçar t'ajudaré a fer el dinar, Ernestina.

Sí que anaves carregada, Paula. Ja tenies raó de queixar-te. Quantes coses que han sortit del carro! Teníem el rebost ben buit!

Ens hem de preparar per si ve una guerra, ¿oi?

La pau no et dura ni una frase. Una guerra no ho crec, però ¿i si ens tornen a confinar?

No ho faran. Amb una vegada n'hi ha hagut prou. No es poden arriscar a destrossar l'economia.

No se sap mai. Les coses passen en un segon. Un segon que et pot canviar la vida.

En això et dono la raó. Perquè després diguis que només m'agrada discutir i guanyar.

¿Saps què em va explicar l'altre dia pel celobert, la Lluïsa?

¿Com vols que ho sàpiga si no m'ho dius?

El seu cosí, un home gran, però ple de salut. Va anar a dinar a casa seva fa quinze dies, s'estava recuperant d'una grip fortíssima, li va explicar que feia quaranta anys que no s'encostipava d'una manera tan terrible. Poc es podia pensar que no el tornaria a veure.

No siguis dramàtica, Ernestina.

Realista, soc. Ara és a l'hospital, intubat i sedat. Li han descobert una fibrosi pulmonar que feia mesos que es veu que incubava.

Ai, pobre.

Sí, fa molta llàstima, pobre home. Encara que no el conegui. La Lluïsa estava molt afectada, m'ha fet molta llàstima, també. Vas a dinar amb una per-

sona, t'expliques coses, menges i beus, somrius, i resulta que és l'última vegada que la veus. De sobte, aquella trobada usual, banal si tu vols, es converteix en un episodi de gran transcendència. Colpidor.

No m'ho havies explicat.

No havia trobat el moment. Ja saps com soc, primer les he de pair, les emocions, per poder-les verbalitzar, Paula.

Potser se'n sortirà, pobre home.

Ho dubto. Una fibrosi pulmonar és molt greu. Fa més de deu dies que està intubat i sedat.

Així es morirà.

Molt em temo que sí.

Pensa que no canviarà res, si es mor. El sol continuarà sortint cada dia.

¿Cal ser tan crua, Paula?

Ho dic per desdramatitzar una mica. Naixem i morim. Cada dia moren milions de persones, al món.

Jo no parlo de persones en abstracte, parlo del cosí de la Lluïsa.

Ja ho sé, Ernestina. Però de vegades va bé aixecar una mica la mirada, tenir una visió global de les coses. I el cert és que la mort forma part de la vida. És el final lògic, l'únic.

Si em morís jo, ¿tampoc no canviaria res, per tu?

Dona, això seria molt diferent.